

Peter Pan

J.M. Barrie

Voorwoord

Peter Pan is veel meer dan een kinderboek of sprookje. Toen J.M. Barrie

in 1904 zijn toneelstuk *Peter Pan, or The Boy Who Wouldn't Grow Up* voor het eerst op de planken bracht, kon hij niet vermoeden dat hij een van de grootste mythen van de moderne tijd had geschapen. Zeven jaar later, in 1911, verscheen de roman *Peter and Wendy*, die het verhaal nog verder uitdiepte en de figuren voor altijd in ons collectieve geheugen graveerde.

In dit boek gebeurt iets merkwaardigs: een jongen weigert groot te worden en lokt drie gewone Londense kinderen mee naar een eiland waar tijd niet bestaat, waar piraten, indianen, zeemeerminnen en een vliegende jongen samen een wereld bewonen die even wreed als betoverend is. Barrie noemde het zelf “een avontuur voor wie ’s nachts nog droomt en voor wie overdag doet alsof”. Hij schreef het voor kinderen, maar vooral ook voor de volwassenen die ooit kind zijn geweest en dat ergens diep vanbinnen nog altijd zijn.

De Nederlandse lezer kent Peter Pan al sinds de eerste vertalingen in de jaren twintig van de vorige eeuw, meestal onder de titel *Peter Pan en Wendy*. Deze nieuwe uitgave volgt de oorspronkelijke tekst van 1911 zo getrouw mogelijk, zonder de latere toevoegingen en aanpassingen die soms in school- en jeugdedities zijn geslopen. Het taalgebruik is daarom bewust wat rijker en soms wat ondeugender dan men tegenwoordig van kinderboeken gewend is; precies zoals Barrie het bedoelde.

Want Peter Pan is geen braaf kinderverhaal. Het is een bitterzoete meditatie over de prijs van onsterfelijkheid, over moederschap, over de angst om vergeten te worden en over de wreedheid die schuilt in eeuwige jeugd. Achter de vrolijke piratengevechten en vliegscènes klinkt steeds de melancholie van iemand die weet dat elk kind ooit afscheid moet nemen van het land waar het nooit nacht wordt.

Barrie schonk de rechten van Peter Pan in 1929 aan het Great Ormond Street Hospital for Children in Londen, een gebaar dat perfect past bij de geest van het boek: zelfs als wij groot worden, moet er altijd iemand blijven die voor de kinderen zorgt.

Moge dit boek u, jong of oud, opnieuw laten vliegen, al is het maar voor even.

Inhoudsopgave

Hoofdstuk I. Peter breekt door	5
Hoofdstuk II. De schaduw.....	10
Hoofdstuk III. Kom mee, kom mee!	18
Hoofdstuk IV. De vlucht.....	31
Hoofdstuk V. Het eiland wordt werkelijkheid	40
Hoofdstuk VI. Het kleine huis.....	49
Hoofdstuk VII. Het huis onder de grond	57
Hoofdstuk VIII. De Meerminnenlagune	62
Hoofdstuk IX. De Nooitvogel	73
Hoofdstuk X. Het gelukkige huis	76
Hoofdstuk XI. Wendy's verhaal	82
Hoofdstuk XII. De kinderen worden weggevoerd	90
Hoofdstuk XIII. Geloven jullie in feeën?	94
Hoofdstuk XIV. Het piratenschip	101
Hoofdstuk XV. “Hook of ik, deze keer”	107
Hoofdstuk XVI. De terugkeer naar huis	115
Hoofdstuk XVII. Toen Wendy groot werd	122

Hoofdstuk I.

Peter breekt door

Alle kinderen worden groot, behalve één. Ze weten al heel jong dat ze groot zullen worden, en zo kwam Wendy erachter. Op een dag, ze was twee jaar oud, speelde ze in de tuin. Ze plukte een bloem en rende ermee naar haar moeder. Ze moet er allerliefst hebben uitgezien, want mevrouw Darling legde haar hand op haar hart en riep: «O, waarom kun je niet voor altijd zo blijven!» Meer werd er die keer niet over gezegd, maar vanaf dat moment wist Wendy dat ze groot moest worden. Dat weet je altijd zodra je twee bent. Twee is het begin van het einde.

Ze woonden natuurlijk op nummer 14, en tot Wendy kwam was moeder de belangrijkste persoon in huis. Ze was een beeldschone vrouw, met een romantische geest en een lieve, spottende mond. Die romantische geest leek op die kleine doosjes die uit het raadselachtige Oosten komen, doosjes in doosjes, en hoe vaak je er ook een opent, er zit altijd nog een in; en op haar lieve spottende mond zat één kus die Wendy nooit te pakken kreeg, hoewel hij daar duidelijk zichtbaar in de rechterhoek zat.

Hoe meneer Darling haar had veroverd? Op een dag ontdekten alle heren die jongens waren geweest toen zij nog een meisje was, tegelijkertijd dat ze verliefd op haar waren. Ze renden allemaal naar haar huis om haar ten huwelijk te vragen, behalve meneer Darling, die een taxi nam, als eerste aankwam en haar zo voor hun neus wegkaapte. Hij kreeg haar helemaal, behalve dat binnenste doosje en die kus. Van het doosje heeft hij nooit iets geweten, en na verloop van tijd gaf hij de strijd om de kus op. Wendy dacht dat Napoleon hem wel had kunnen bemachtigen, maar je ziet hem zo voor je: hij probeert het, raakt in woede, smijt de deur dicht en stormt weg.

Meneer Darling pochte tegenover Wendy dat haar moeder niet alleen van hem hield, maar hem ook respecteerde. Hij was een van die diepe geesten die verstand hadden van aandelen en obligaties. Natuurlijk heeft niemand daar écht verstand van, maar hij leek het te hebben, en hij zei vaak dat de ene dag dat de koersen stegen en de andere dat de aandelen daalden op een toon waar elke vrouw respect voor kreeg.

Mevrouw Darling was in het wit getrouwd en hield in het begin de boekhouding perfect bij, bijna vrolijk, alsof het een spelletje was; er ontbrak niet één spruitje. Maar na verloop van tijd vielen er hele bloemkolen uit de kolommen, en in plaats daarvan tekende ze baby's zonder gezicht. Ze tekende ze terwijl ze eigenlijk had moeten optellen. Het waren de gissingen van mevrouw Darling.

Eerst kwam Wendy, dan John, dan Michael.

De eerste weken na Wendy's komst was het nog maar de vraag of ze haar konden houden: weer een mond om te voeden. Meneer Darling was verschrikkelijk trots op haar, maar hij was ook erg eerzaam. Hij ging op de rand van mevrouw Darlings bed zitten, hield haar hand vast en maakte berekeningen, terwijl zij hem smekend aankeek. Zij wilde het risico nemen, wat er ook gebeurde, maar zo was hij niet; hij werkte met potlood en papier, en als zij hem met voorstellen in de war bracht, moest hij helemaal opnieuw beginnen.

«Niet onderbreken, alsjeblieft,» smeekte hij dan.

«Ik heb hier één pond zeventien, en op kantoor twee en zes; ik kan mijn koffie op kantoor schrappen, zeg tien shilling, dan heb ik twee pond negen en zes, plus jouw achttien en drie is drie pond negen zeven, plus vijf nul nul in mijn chequeboek is acht negen zeven — wie beweegt daar? — acht negen zeven, punt en onthouden zeven — stil toch, lieverd — en dat pond dat je aan die man aan de deur hebt geleend — stil, kind — punt en onthouden kind — daar, nu heb je het gedaan! — zei ik negen negen zeven? Ja, ik zei negen negen zeven; de vraag is: kunnen we een jaar rondkomen van negen negen zeven?»

«Natuurlijk kunnen we dat, George,» riep ze. Maar ze was bevooroordeeld in Wendy's voordeel, en eigenlijk was hij de grootmoedigste van de twee.

«Denk aan de bof,» waarschuwde hij bijna dreigend, en hij begon opnieuw. «Bof één pond, dat heb ik opgeschreven, maar het wordt waarschijnlijk eerder dertig shilling — mond houden — mazelen één vijf, rodehond een halve guinea, dat is twee vijftien zes — niet met je vinger wiebelen — kinkhoest, zeg maar vijftien shilling...» en zo ging het maar door. Elke keer kwam er anders uit, maar uiteindelijk paste Wendy er net in, met de bof teruggebracht naar twaalf en zes, en de twee soorten mazelen als één behandeld.

Met John was het dezelfde opwindning, en Michael haalde het nog nipt; maar ze werden alle drie gehouden. Spoedig zag je ze gedrieën op een rij naar de kleuterschool van juffrouw Fulsom lopen, vergezeld door hun kindermisje.

Mevrouw Darling wilde dat alles precies zo was als het hoorde, en meneer Darling had een hartstocht om precies te zijn zoals zijn burens; daarom hadden ze natuurlijk een kindermisje. Omdat ze arm waren — door de hoeveelheid melk die de kinderen dronken — was dat kindermisje een keurige Newfoundlander genaamd Nana, die tot dan toe van niemand in het bijzonder was geweest. Ze had altijd al gevonden dat kinderen belangrijk waren, en de Darlings hadden haar leren kennen in Kensington Gardens, waar ze het grootste deel van haar vrije tijd doorbracht met in kinderwagens gluren. Ze werd gehaat door slordige kindermisjes, die ze tot aan hun huis volgde om bij hun mevrouwen te klagen. Ze bleek een schat van een kindermisje. Wat was ze grondig bij het bad, en ze was 's nachts meteen wakker als een van haar pupillen ook maar het kleinste geluidje maakte. Haar hok stond natuurlijk in de kinderkamer. Ze had een geniale neus voor wanneer een hoestje geen geduld verdiende en wanneer er een sjaal om moest. Tot haar laatste dag geloofde ze in ouderwetse middeltjes zoals rabarberblad, en ze maakte minachtende geluiden bij al dat nieuwe gedoe over ziektekiemen. Het was een les in fatsoen om haar de kinderen naar school te zien brengen: rustig naast ze lopend als ze zich gedroegen, en ze met haar kop weer in het gareel duwend als ze afdwaalden. Op Johns voetbalmiddagen vergat ze nooit zijn trui, en meestal droeg ze een paraplu in haar bek voor het geval het zou regenen. Beneden in de school van juffrouw Fulsom is een kamer waar de kindermisjes wachten. Zij zaten op bankjes, Nana lag op de vloer, dat was het enige verschil. Ze deden alsof ze haar niet zagen — te min voor hen — en zij verachtte hun oppervlakkige geklets. Ze vond het vreselijk als vriendinnen van mevrouw Darling de kinderkamer bezochten, maar als het toch gebeurde, rukte ze eerst Michaels schortje af, trok hem het schort met blauwe bies aan, streek Wendy glad en vloog nog even met haar poot door Johns haar.

Geen kinderkamer kon beter worden bestierd, dat wist meneer Darling best, en toch vroeg hij zich soms ongemakkelijk af of de burens er niet over praatten. Hij had zijn positie in de City om over na te denken.

Nana kwelde hem nog op een andere manier. Hij had soms het gevoel dat ze geen bewondering voor hem had. «Ze bewondert je enorm, George,» verzekerde mevrouw Darling hem dan, en dan knikte ze naar de kinderen dat ze extra lief voor papa moesten zijn. Daarop volgden heerlijke dansjes waarbij het enige andere dienstmisje, Liza, soms mee mocht doen. Wat zag dat kleine ding er grappig uit in haar lange rok en dienstmeisjesmutsje, terwijl ze bij haar aanstelling gezworen had nooit meer tien te zullen worden. Wat een vrolijkheid bij die danspartijtjes! En het aller vrolijkste was mevrouw Darling, die zo wild pirouettes maakte dat je

alleen nog maar die kus zag, en als je snel genoeg was, had je hem misschien te pakken kunnen krijgen.

Er was nooit een eenvoudiger, gelukkiger gezin geweest... tot Peter Pan kwam.

Mevrouw Darling hoorde voor het eerst van Peter toen ze de gedachten van haar kinderen opruimde. Het is de gewoonte van elke goede moeder, als de kinderen slapen, in hun hoofden rond te neuzen en alles weer netjes te leggen voor de volgende morgen, en al die dingen die overdag zijn rondgedwaald weer op hun plek te zetten. Als je wakker zou kunnen blijven (maar dat kun je natuurlijk niet) zou je je eigen moeder dit zien doen, en je zou het reuze interessant vinden. Het lijkt precies op het opruimen van laden. Je zou haar op haar knieën zien, met een glimlach talmen bij sommige dingen, je afvragen waar ter wereld je dát hebt opgeduikeld, zoete en minder zoete ontdekkingen doen, iets tegen haar wang drukken alsof het een katje is, en iets anders snel wegstoppen. Als je 's morgens wakker wordt, zijn de stoutheid en boze gevoelens waarmee je naar bed ging netjes opgevouwen en onderin je hoofd gelegd, en bovenop liggen, mooi gelucht, je liefste gedachten klaar om aangetrokken te worden.

Ik weet niet of jullie ooit een kaart van iemands gedachten hebben gezien. Artsen tekenen soms kaarten van andere delen van je lichaam, en je eigen kaart kan heel interessant worden, maar probeer ze eens een kaart te laten tekenen van het hoofd van een kind: dat is niet alleen een chaos, het draait ook nog eens voortdurend rond. Er staan zigzaggende lijnen op, net als je temperatuur op een kaartje, en dat zijn waarschijnlijk wegen op het eiland, want het Nooitgedachtland is altijd min of meer een eiland, met verbazingwekkende kleurvlekken hier en daar, koraalriffen en verdachte schepen in de verte, wilden en eenzame hollen, kabouters die vooral kleermaker zijn, grotten waar een rivier doorheen stroomt, prinses met zes oudere broers, een vervallen hut en één heel klein oud vrouwtje met een kromme neus. Als dat alles was, zou het een eenvoudige kaart zijn, maar er is ook: eerste schooldag, godsdienst, vaders, de ronde vijver, naaien, moorden, ophangingen, werkwoorden met de datief, chocoladepuddingdag, het krijgen van een beugel, negenennegentig zeggen, drie pence om je eigen tand te trekken, en zo verder. En of dat nu deel van het eiland is of een andere kaart die er doorschijnt, het is allemaal nogal verwarrend, vooral omdat niets stil blijft staan.

Natuurlijk verschillen de Nooitgedachtlanden nogal. Die van John had bijvoorbeeld een lagune met flamingo's eroverheen vliegen waar John op schoot, terwijl Michael, die nog erg klein was, een flamingo had met lagunes die eroverheen vlogen. John woonde in een omgekeerde boot op het strand, Michael in een wigwam, Wendy in een huis van bladeren dat knap aan elkaar was genaaid.

John had geen vrienden, Michael had 's nachts vrienden, Wendy had een verlaten wolfje als huisdier, maar over het algemeen lijken de Nooitgedachtlanden sterk op elkaar, en als je ze op een rij zou zetten, zou je kunnen zeggen dat ze elkaars neus hebben, enzovoort. Op die toverstranden zijn spelende kinderen voortdurend hun bootjes aan land aan het trekken. Wij zijn er ook geweest; we kunnen nog altijd het geruis van de branding horen, al zullen we nooit meer aan land gaan.

Van alle verrukkelijke eilanden is het Nooitgedachtland het knusste en compactste, niet groot en uitgestrekt met vervelende afstanden tussen de avonturen, maar lekker volgepropt. Als je er overdag met stoelen en een tafelkleed mee speelt, is het helemaal niet eng, maar in de twee minuten voor je in slaap valt wordt het heel echt. Daarom zijn er nachtlampjes.

Af en toe vond mevrouw Darling tijdens haar reizen door de hoofden van haar kinderen dingen die ze niet begreep, en het aller raadselachtigste was het woord Peter. Ze kende geen Peter, en toch stond hij hier en daar in de gedachten van John en Michael, en bij Wendy begon hij het hele hoofd vol te krabbelen. De naam sprong eruit in vettere letters dan alle andere woorden, en terwijl mevrouw Darling ernaar keek, vond ze dat hij een brutaal luchtje had.

«Ja, hij is wel een beetje brutaal,» gaf Wendy met spijt toe. Haar moeder had haar ondervraagd.

Hoofdstuk II.

De schaduw

Mevrouw Darling gilde, en alsof het een bel was, vloog de deur open. Nana kwam binnen, terug van haar vrije avond. Ze gromde en sprong naar de jongen, die licht als een veertje door het raam naar buiten sprong. Opnieuw gilde mevrouw Darling, nu van angst om hém, want ze dacht dat hij te pletter was gevallen. Ze rende de straat op om te zoeken naar zijn kleine lichaampje, maar er was niets te zien. Ze keek omhoog, en in de zwarte nacht zag ze alleen iets wat ze aanzag voor een vallende ster.

Ze ging terug naar de kinderkamer en trof Nana aan met iets in haar bek: het bleek de schaduw van de jongen te zijn. Toen hij door het raam sprong had Nana het raam bliksemsnel dichtgesmeten – te laat om hem te pakken, maar zijn schaduw was niet snel genoeg geweest. Klap, zei het raam, en het knipte de schaduw af.

Je kunt ervan op aan dat mevrouw Darling de schaduw heel nauwkeurig bekeek, maar het was een heel gewone schaduw.

Nana wist precies wat het beste was. Ze hing de schaduw buiten het raam, met de gedachte: «Hij komt er vast voor terug; laten we hem zo neerleggen dat hij hem makkelijk kan pakken zonder de kinderen wakker te maken.»

Maar helaas kon mevrouw Darling het niet laten hangen; het leek te veel op wasgoed en verlaagde de hele toon van het huis. Ze dacht erover het aan meneer Darling te laten zien, maar die was bezig de winterjassen van John en Michael op te tellen met een natte handdoek om zijn hoofd gewikkeld om zijn hersens koel te houden, en het leek haar niet eerlijk hem nu te storen. Bovendien wist ze precies wat hij zou zeggen: «Dat komt er nu van als je een hond als kindermisje neemt.»

Ze besloot de schaduw op te rollen en zorgvuldig in een la te leggen, tot er een geschikt moment kwam om het haar man te vertellen. Ach, ach!

Dat moment kwam een week later, op die onvergetelijke vrijdag. Natuurlijk was het een vrijdag.

«Ik had juist op vrijdag extra voorzichtig moeten zijn,» zei ze later altijd tegen haar man, terwijl Nana misschien aan de andere kant van haar zat en haar poot

vasthield. «Nee, nee,» zei meneer Darling dan steevast, «ik ben verantwoordelijk. Ik, George Darling, heb het gedaan. Mea culpa, mea culpa.» Hij had klassiek onderwijs genoten.

Zo zaten ze avond aan avond in de lege kinderkamer en haalden ze die fatale vrijdag weer helemaal voor de geest, tot elk detail in hun geheugen gegrift stond en er aan de andere kant weer uitkwam als de koppen op een slechte munt.

«Had ik maar niet dat etentje bij nummer 27 aangenomen,» zei mevrouw Darling. «Had ik maar niet mijn medicijn in Nana's bak gedaan,» zei meneer Darling. «Had ik maar gedaan alsof ik het medicijn lekker vond,» zeiden Nana's natte ogen.

«Mijn zwak voor feestjes, George.» «Mijn fatale gevoel voor humor, liefste.» «Mijn overgevoeligheid voor kleinigheden, lieve meester en meesteres.»

Dan brak er meestal een of meer helemaal. Nana bij de gedachte: «Het is waar, het is waar, ze hadden geen hond als kindermisje moeten nemen.» Vaak was het meneer Darling die de zakdoek tegen Nana's ogen drukte.

«Die duivell!» riep meneer Darling dan, en Nana's geblaf was er de echo van. Maar mevrouw Darling verweet Peter nooit iets; er zat iets in de rechterhoek van haar mond dat haar belette hem uit te schelden.

Zo zaten ze in de lege kinderkamer en herinnerden zich liefdevol elk klein detail van die vreselijke avond. Hij was zo alledaags begonnen, precies zoals honderd andere avonden: Nana die water opzette voor Michaels bad en hem er op haar rug naartoe droeg.

«Ik ga niet naar bed!» had hij geroepen, alsof hij nog dacht dat hij het laatste woord had. «Ik ga niet, ik ga niet! Nana, het is nog geen zes uur. O jee, o jee, dan hou ik niet meer van je, Nana. Ik laat me niet wassen, niet, niet!»

Toen was mevrouw Darling binnengekomen in haar witte avondjurk. Ze had zich vroeg verkleed omdat Wendy zo graag haar moeder in avondtoilet zag, met de ketting die George haar had gegeven. Ze droeg Wendy's armbandje om haar pols; ze had erom gevraagd. Wendy vond het heerlijk haar armbandje aan mama te lenen.

Ze trof haar twee oudste kinderen aan terwijl ze «papa en mama» speelden op de dag dat Wendy geboren was. John zei plechtig: «Ik heb het genoeg u mee te delen, mevrouw Darling, dat u nu moeder bent,» precies in de toon die meneer Darling zelf waarschijnlijk gebruikt had.

Wendy had van vreugde gedanst, precies zoals de echte mevrouw Darling dat moest hebben gedaan.

Daarna werd John geboren, met extra pracht en praal die hij vond dat een jongensgeboorte verdiende, en Michael kwam uit bad om ook geboren te willen worden, maar John zei botweg dat ze geen kinderen meer wilden.

Michael had bijna gehuild. «Niemand wil mij,» zei hij, en natuurlijk kon de dame in avondjurk dat niet hebben.

«Ik wel,» zei ze, «ik wil zo graag een derde kind.» «Jongen of meisje?» vroeg Michael, niet al te hoopvol. «Jongen.»

Toen was hij in haar armen gesprongen. Zo'n klein dingetje om nu aan terug te denken voor meneer en mevrouw Darling en Nana, maar niet zo klein als dat Michaels laatste nacht in de kinderkamer zou blijken te zijn.

Ze gingen verder met hun herinneringen.

«Toen kwam ik binnen als een orkaan, hè?» zei meneer Darling altijd, zichzelf verachtend. En inderdaad, hij was een orkaan geweest.

Misschien was er een excuus voor hem. Hij had zich ook voor het diner gekleed, en alles was goed gegaan tot hij bij zijn das kwam. Het is bijna niet te geloven, maar deze man, die alles wist van aandelen en obligaties, kreeg zijn das nooit fatsoenlijk gestrikt. Soms gaf het ding zich zonder slag of stoot gewonnen, maar er waren avonden dat het beter was geweest als hij zijn trots had ingeslikt en een kant-en-klare das had gepakt.

Dit was zo'n avond. Hij stormde de kinderkamer in met dat verkreukelde kleine krenge van een das in zijn hand.

«Wat is er aan de hand, lieve papa?» «Aan de hand?» schreeuwde hij – hij schréeuwde echt. «Deze das, hij wil niet knopen!» Hij werd gevaarlijk sarcastisch. «Niet om mijn hals! Wel om de beddenpaal! O ja, twintig keer heb ik hem om de beddenpaal gestrikt, maar om mijn hals? Nee hoor! Geen sprake van!»

Hij vond dat mevrouw Darling niet genoeg onder de indruk was en ging streng verder: «Ik waarschuw je, moeder: als deze das niet om mijn hals zit, gaan we vanavond niet uit eten. En als ik vanavond niet uit eten ga, ga ik nooit meer naar kantoor, en als ik nooit meer naar kantoor ga, verhongeren jij en ik, en worden onze kinderen op straat gegooid.»

Toch bleef mevrouw Darling kalm. «Laat mij eens proberen, lieverd,» zei ze – en dat was precies waarvoor hij gekomen was. Met haar koele, handige vingers knoopte ze de das voor hem, terwijl de kinderen eromheen stonden te wachten hoe hun lot beslist zou worden. Sommige mannen zouden het haar kwalijk hebben genomen dat zij het zó makkelijk kon, maar meneer Darling had een veel te edel karakter; hij bedankte haar achteloos, vergat meteen zijn woede en danste een ogenblik later met Michael op zijn rug door de kamer.

«Wat hebben we wild geravot!» zegt mevrouw Darling nu nog, als ze eraan terugdenkt. «Onze laatste ravotpartij,» kreunt meneer Darling.

«George, weet je nog dat Michael ineens vroeg: “Mama, hoe ben je eigenlijk aan mij gekomen?”» «Dat weet ik nog!»

«Ze waren zo lief, vind je niet, George?» «En ze waren van óns, van óns! En nu zijn ze weg.»

Het geravot was geëindigd toen Nana binnenkwam, en tot overmaat van ramp botste meneer Darling tegen haar op, waardoor zijn broek helemaal onder de haren zat. Het waren niet alleen nieuwe broeken, het waren zijn allereerste met galon, en hij moest op zijn lip bijten om niet te huilen. Natuurlijk borstelde mevrouw Darling hem af, maar hij begon weer over dat het een vergissing was een hond als kindermisje te nemen.

«George, Nana is een schat.» «Ongetwijfeld, maar soms heb ik het onbehaaglijke gevoel dat ze de kinderen als welpjes ziet.» «O nee, lieverd, ze weet heus wel dat ze een ziel hebben.» «Ik vraag het me af,» zei meneer Darling peinzend. «Ik vraag het me af.»

Zijn vrouw zag hierin een mooie gelegenheid hem over de jongen te vertellen. Eerst wuifde hij het weg, maar hij werd nadenkend toen ze hem de schaduw liet zien.

«Ik ken niemand die erop lijkt,» zei hij, terwijl hij hem zorgvuldig bekeek, «maar het lijkt wel een schurk.»

«We waren er nog over aan het praten, weet je nog,» zegt meneer Darling, «toen Nana binnenkwam met Michaels medicijn. Je zult dat flesje nooit meer in je bek nemen, Nana, en dat is helemaal mijn schuld.»

Hoe sterk hij ook was, over dat medicijn had hij zich behoorlijk dom gedragen. Als hij een zwak had, dan was het dat hij zijn leven lang dacht dat hij medicijn

dapper innam. Toen Michael dus wegdook voor de lepel in Nana's bek, had hij bestraffend gezegd: «Wees een man, Michael.»

«Nietes, nietes!» riep Michael brutaal. Mevrouw Darling was de kamer uitgelopen om een chocolaatje voor hem te halen, en meneer Darling vond dat dat getuigde van slapheid.

«Pamper hem niet, moeder,» riep hij haar na. «Michael, toen ik zo oud was als jij nam ik medicijn zonder morren. Ik zei: “Dank u wel, lieve ouders, dat u mij flesjes geeft om beter te worden.”»

Hij dacht echt dat het zo was gegaan. Wendy, al in nachtpon, geloofde het ook en zei om Michael aan te moedigen: «Dat medicijn dat jij soms neemt, papa, is veel viezer, hè?»

«Veel en veel viezer,» zei meneer Darling dapper, «en ik zou het nú nog voor je nemen als voorbeeld, Michael, als ik het flesje niet kwijt was.»

Hij had het niet precies kwijtgeraakt; hij was 's nachts stiekem op de kleerkast geklommen en had het daar verstopt. Wat hij niet wist, was dat de trouwe Liza het had gevonden en weer op zijn wastafel had teruggezet.

«Ik weet waar het is, papa,» riep Wendy, altijd blij om te kunnen helpen. «Ik haal het wel,» en voor hij haar kon tegenhouden was ze al weg. Onmiddellijk zakten zijn moed en zijn humeur op een vreemde manier in elkaar.

«John,» zei hij huiverend, «het is echt smerig spul. Dat vieze, plakkerige, zoete goedje.»

«Het is zo voorbij, papa,» zei John opgewekt. En daar kwam Wendy al aanrennen met het medicijn in een glas.

«Ik ben zo snel mogelijk geweest,» hijgde ze.

«Je bent verbazingwekkend snel geweest,» antwoordde haar vader met een venijnige beleefdheid die totaal aan haar verloren ging. «Michael eerst,» zei hij koppig.

«Papa eerst,» zei Michael, die van nature wantrouwig was.

«Dan word ik misselijk, hoor,» dreigde meneer Darling.

«Kom op, papa,» zei John.

«Hou je mond, John,» beet zijn vader hem toe.